
Fotografia i espiritualitat

Dv, 19/07/2013 per La puntada

[La puntada](#)

Mercè Solé, membre de l'ACO

Aquest mes de maig, vaig participar d'una experiència que us recomano. D'aquelles que quan les recordes t'alegren, i molt, el dia. Va ser al Santuari del Miracle, al Solsonès i es tractava d'un taller d'Art i Espiritualitat que en aquesta ocasió partia de la fotografia.

Jo no sóc gaire bona fotògrafa, però sí que treballo molt amb fotografies, per la meva feina i per la meva afició a editar revistes de caire ben diferent. Amb el temps i el photoshop ja he après que: a) una fotografia sovint porta una càrrega emotiva que li ve no tant del seu resultat objectiu sinó del moment que intentes fixar, que pot tenir un significat profund, i b), per dolenta que sigui, sempre se'n pot extreure una cosa o altra. De fet amb aquests principis tan poc perfeccionistes ja es veu ben bé que no aniré gaire lluny a l'hora de fer-les ben fetes, però ja fa temps que tinc ganes d'aprendre'n. Com sol passar amb tantes altres coses, tinc una màquina molt més bona que no pas la seva propietària, amb unes possibilitats que no m'acabaré. I estaria bé aprofitar-la millor i desenvolupar una sensibilitat per la imatge que fins ara ni jo mateixa sabia que pogués tenir.

Si hi afegim que porto una temporada cansada i atapeïda i que tenia moltes ganes de fer una aturadeta, em vaig animar a anar al Miracle. I em va encantar! Per moltes coses: la bellesa i la pau del lloc, l'excel·lent acollida i la pregària de la comunitat, l'organització de l'activitat, la possibilitat de reflexionar sobre què busco jo mateixa quan faig una fotografia, què és la bellesa, quina emoció estètica em provoca... La contradicció entre la distància que exigeix fer una fotografia i el gaudi de pertànyer a l'univers fotografiat. Un bon antídot contra aquest costum que tenim molta gent de fer centenars de fotografies, sense contemplar, sense interioritzar, sense pensar.

La veritat és que vam comptar amb dos mestres d'excepció, no només pels seus coneixements tècnics, sinó per la seva qualitat humana: en Jordi Farrús, fotògraf professional, i la Lourdes Estrada, professora de filosofia. L'un ens va ajudar, i molt, en la part més tècnica i l'altra ens va fer pensar sobre per què fem fotografies i allò que volem transmetre. Tots dos amb total senzillesa.

L'experiència d'en Jordi permetia veure què hi ha al darrera d'una bona fotografia: les proves, els intents, les possibilitats, la persecució amb constància d'un projecte estètic significatiu.

Quan ho escric, em surt molt retòric, però va ser una trobada sense pretensions, sense forçar res, ni en el camp de la fotografia ni en el de l'espiritualitat i la pregària, amb un grup d'unes deu persones, molt diverses d'edat, d'interessos, de coneixements fotogràfics. Anàvem alternant les qüestions tècniques, amb elements reflexius i amb pràctiques fotogràfiques. Les tres posades en comú van consistir en tres visionats d'algunes de les fotografies fetes: en un vam deturar-nos en qüestions tècniques, un altre el vam dedicar als símbols i un tercer a la pregària. I la veritat és que vaig quedar molt sorpresa del que va sortir: de la diversitat i de la sintonia.

La natura exuberant en plena primavera va ser una gran inspiradora... però també ho van ser per a algun els senyals de trànsit (extreure "l'Alfa i l'Omega" a partir d'un ferro doblegat i de la seva ombra en la duresa del sol del migdia té el seu punt, oi?) o potser la Pasqua viscuda, o les ganes del grup de fruit de la bellesa del moment.

Fan moltes altres activitats interessants. Les trobareu al web del Santuari. Ah, i la cuina està a l'alçada de la resta de l'activitat: senzilla, però feta amb molta estimació. Es nota molt que m'enyoro?